

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm609/facsimile.pdf (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

nogen Fornejelse af at fritte os ud, de vil kun vide, om vi kan huske, hvad de har sagt eller gjort; og træffer det sig, at vi foruden det kan lade lidt Skjelmeri løbe med, der klunger, som vi ogsaa havde vore dybe Betænkninger, da anse Forfædrene det for en ren Gevinst, som de ordentlig takker og roser os for; men med Efterslægten er det ganske anderledes; thi har vi ikke Haand i Hanke med den, saa den nødes til at høre os i Dag, fordi den i Morgen skal høres af os i sin Læxe, da finder Efterslægten det naturligvis alt for stor en Opofrelse af det kjære Liv og den kostbare Tid at høre os, naar vi ikke har en Del at sige, som kan baade nytte og fornøje og fremfor alt det sidste; thi det maa for Resten være saa grundigt og fornuftigt som det vil, hvad vi sige, er det blot kjedsommeligt, da rejseres vi uden al Barmhertighed.

At tale muntert og fornøjelig, det er altsaa Deres ufravigelige Fordring til enhver Kandidat, der ikke skal faa Nul hos Dem, enten han saa er ung eller gammel, og om han har aldrig saa rar en Kone og mange uforsørgede Børn; saa jeg véd, De siger i Deres Hjerter: Er du for gammel til at tale godt, saa ti stille eller snak med dig selv og dine Forfædre! Dette er nu fælles Skæbne; men hvad jeg derhos maa tage i Betænkning er, at jeg som gammel Skribent stikker i Gjæld og det, efter Pallas Atenes Ord, «baade gammel og stor», har meget at svare til, ja, vel mere end nogen Skribent paa hele Guds grønne Jord, fordi jeg har peget Fingre ad enhver Mund, der ikke tusend Gange bedre kunde rede for sig end Pennen, den Dødbider, ja, har været forvoven nok til at give Dem sort paa hvidt for, at baade Historien og Poesien og hele min Anskuelse af dem, som var død og magtesløs paa Papiret, skulde i Norden snart bevise deres Kraft og gøre dem gjældende, naar de blot fik en Mund til deres Tjeneste, om saa den Mund ej var bedre end min.

Saaledes betragtet, indser De let, m. H., at hvor

